

ACTUALITAT > OPINIÓ

OPINIÓ

Oriol Puig i Bordas

ADVOCAT

EL REPTA DE SER POSITIUS

Figueres és bruta, decadent, pobre, grisa, morta... Es parla de desànim, que hem perdut l'orgull de ciutat, de l'èxode d'habitants i d'empreses, de problemàtiques sistèmiques en determinats barris, de manca d'integració de la immigració. L'allau d'hecatombes és terrorífic. I apareix Bauman, des del bell mig d'una llibreria, recordant-nos que el gran repte del món local -dels pobles i ciutats- és donar resposta a problemes globals. Perquè els problemes són, efectivament, globals.

De cop i volta, hom constata que els problemes de Figueres són els mateixos problemes de la immensa majoria de ciutats mitjanes de Catalunya i d'Europa i que s'ha instal·lat una certa *moda* o tendència destinada a desprestigiar la ciutat. La postveritat també plana per la comarca. I això no ens ho podem deixar fer ni ho podem permetre.

L'Institut d'Estudis Empordanesos ha publicat recentment les conclusions del Congrés *Repensem l'Empordà*. Un Congrés oportú, magníficament organitzat, amb reflexions interessants de gent molt competent en els seus camps i que, de ben segur, és i serà una eina molt útil per a la comarca i, per tant, per a Figueres. La conclusió principal que n'extrec és que hi ha present i futur, que tenim potencialitats i que, evidentment, les hem d'aprofitar. Més enllà de les consignes desoladores i deprimentes que darrerament alguns pregonen, a les conclusions d'aquest Congrés trobem diagnòstic i propostes, s'hi assenyalen obstacles però, a la vegada, també s'hi fan suggeriments.

Tots coneixem mancances, punts de millora i laments històrics. Només faltaria que una ciutat o un país no tingués fites a assolir! El desaparegut Stephen

Hawking deia que havia de ser molt avorrit ser Déu, perquè Déu no té res nou per a descobrir. Calen, doncs, reptes!

Tanmateix, a voltes és convenient parar i ampliar el zoom del *google maps* per agafar perspectiva i fer aflorar realitats que, en el concret, no percebem. Podem posar el focus a la paperera vessant de brossa de la cantonada del carrer, però també podem valorar, per exemple, el prestigi que, fora de la comarca, té Figueres. Ho dic amb coneixement de causa. Figueres es percep com una ciutat culturalment activa, permanentment en moviment, molt ben connectada i capital d'una regió espectacular.

La gent viatja, veu món, coneix grans ciutats, va d'Erasmus, té companys i companyes d'arreu d'Europa i del món. El món global que dèiem abans. Actualment, una gran majoria de gent té molts més elements i criteri per

CONXI MOLONS

«Figueres es percep com una ciutat culturalment activa, permanentment en moviment, molt ben connectada»

apreciar allò que és bonic, interessant i atractiu del que no ho és tant. Quan dius que ets figuerenc, es percep com un privilegi. Sense grandiloqüències ni comparacions odioses. Però el fet és que Figueres i l'Empordà són actius molt potents.

Repensem, doncs, l'Empordà i repensem Figueres. Perquè si Figueres va bé, l'Empordà anirà bé. I fem-ho de forma constructiva. Les actituds destructives i negati-

ves, només van dirigides a desgastar-nos i manllevar-nos l'autoestima figuerenca.

Darrerament han canviat actituds i els tarannàs. Vull pensar que, en la política, les actituds de mà estesa, de complicitat dins la pluralitat i d'acord, malgrat la discrepància, hi tenen cabuda. Hi han de tenir cabuda per avançar.

Suposo que, en ple període preelectoral, propugnar la unitat deu ser poc menys que una gran utopia, però no ens resignem. Al cap i a la fi, Narcís Monturiol -de qui enguany es compleixen 200 anys del seu naixement- era un utòpic i, si ha de ser pel bé de Figueres, l'objectiu serà ben noble.

ROMÀNIC EN OBRES. DISCULPEU LES MOLÈSTIES

OPINIÓ

José Luis Bartolomé

ESCRIPTOR

S'atribueix a Juli Cèsar -en contemplar les ruïnes de Troia- la frase «*Etiā perire ruinae*» (Fins i tot les ruïnes són mortes). La mateixa sentència llatina va emprar Jacint Verdaguer en descriure (*L'ermita del Mont*, dins *Excursions i viatges, 1887-1889*) el monestir de Sous, i recomanava als lectors la consulta de la *Ressena de la Nostra Senyora del Mont*, de Pere Alsius, per tenir coneixement d'aquest antiquíssim cenobi abans no es convertís en un esfondrall. La mateixa sensació de desfeta hauria tingut en visitar Sant Pere de Roda i Sant Quirze de Colera. I un sentiment

compartit de prodigi hauria tingut en trobar les pedres i despulls d'aquests tres monument magníficament abillats avui dia. Són tres mostres d'un esplendorós romànic empordanès que varen escapar de la seva decadència i decrepitud imposades per l'erosió i les aventures de la història (lleis de desamortització de Mendizábal, la depredació de les gents de les rodalies).

Josep Pla (*Reflexions sobre l'Empordà*) criticava que la destrucció de Sant Pere de Roda no hagués produït en algun lletraferit la producció d'un plany, d'una elegia, la qual cosa demostrava la inexistència a l'Empordà de cap poeta de certa fibra. La seva impressió ha estat corregida pels temps, tot i que és cert que les peces literàries s'han inspirat majorment en Sant Pere de Roda i la Mare de Déu del Mont. Tanmateix, el que necessitava i encara necessita el romànic empordanès no són poetes, sinó paletes i cabals públics per recuperar edificis religiosos de propietat privada, espais reconvertis en estables de cases de pagès, i per rentar la cara

«Completar la rehabilitació del conjunt del romànic rural empordanès seria un motiu d'orgull i deute de les generacions actuals envers la seva herència històrica»

d'aquells immobles recoberts de lletjor i bardisses propietat del bisbat. Cal felicitar-se per les obres de restauració endegades en les darreres dècades -entre d'altres- a l'església de Sant Esteve de Pedret, la de Sant Julià de Rabós, l'ermita de Sant Miquel de la Cirera (Cabanelles), l'església romànica de Santa Àgata (Capmany). Les actuacions a la zona de l'Albera i d'altres indrets per part del Centre Excursionista Empordanès, grups d'Art i Treball i associacions d'amics i d'altres entitats -incloent-hi iniciatives particulars-varen resultar encomiables (consulteu els llibres *Bella pedra vella*, 1995, i *30 edificis religiosos romànics de l'Albera*, 2002, així com l'hemeroteca de la revista *Alberes*).

Encara ens manquen, però, projectes de diversa magnitud a la canònica de Santa Maria del Roure (Ponts de Molins),

a algunes de les esglésies abandonades al terme gegantí d'Albanyà (Sant Cristòfol dels Horts, Sant Corneli de la Muga, Sant Vicenç de Principi)... El catàleg de joies d'establiments d'aquest estil arquitectònic a les nostres contrades és extens i supera amb escreix el centenar d'onomàstiques. Són colpidores les visites a l'interior de l'església de Sant Quirze i Santa Julita (Rabós) o a l'únic edifici cistercenc de la diòcesi gironina, el monestir de monges de Sant Feliu de Cadins (Cabanes). L'exposició fotogràfica *Fort. El temps no importa* (Museu de l'Empordà, juliol-setembre 2017) ens va revelar un monument preromànic singular convertit antany en una pallissa: l'església de Sant Esteve de Palau de Sardiaca (Palau de Santa Eulàlia). Pel que sembla encara no ha fet maldança!

Completar la rehabilitació del conjunt del romànic rural empordanès seria un motiu d'orgull i un deute de les generacions actuals envers la seva herència històrica, i una inversió de futur en forma de noves rutes de turisme de qualitat.

Cartes

Les cartes al director han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. L'EMPORDÀ publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu.

Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA DIRECCIO@EMPORDA.INFO

«Spanish Inquisition»

JOSEP MARIA LOSTE I ROMERO
PORTBOU

El passat 1 de febrer de 2019, un diari anglès tradicionalista, *tory* i de centredreta va publicar un editorial molt contundent sobre Catalunya i els presos polítics catalans en què esmentava, feia referència a l'expressió en an-

glès «*Spanish Inquisition*». A banda d'això, un altre diari britànic conservador i molt defensor de l'economia de mercat -el *FT Financial Times*-, un diari de color salmó de l'elit econòmica europea també parlava molt malament de l'Estat espanyol. És curiós, perquè, ben mirat, són els diaris més conservadors i burgesos britànics, i també l'anomenada *popular press* de

dretes, com el *Daily Mail*, els que critiquen contundentment la superestructura espanyolista. Ens podem preguntar: per què es produeix aquest fenomen fora de les nostres fronteres? Jo crec que al Regne Unit es pot ser, en general, conservador, liberal, verd o laborista o independent, però -per damunt de tot-, la gent i la premsa és demòcrata.

Agraïment dels Joves de Peralada

ASSOCIACIÓ DE JOVES DE PERALADA
PERALADA

Una vegada realitzades les diverses Quines de Peralada d'aquesta temporada, ens plau posar-nos amb contacte amb aquest Setmanari per tal d'agrair-vos de tot cor la vostra col·laboració. Un any més, les

Quines de Peralada han estat tot un èxit i han tingut un alt grau d'aflluència i de participació. Som conscients de la importància que han tingut les vostres col·laboracions per fer que això fos possible. És per això que una vegada més us volem fer arribar el nostre agraïment. Esperem i desitgem poder seguir comptant amb les vostres col·laboracions i, d'igual manera.